

Sygn. akt VU 17/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku M. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 21 października 2014r. sygn. (...)

oraz z dnia 22 grudnia 2014r. sygn. (...)

- 1. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu M. S. (1) prawo do emerytury od dnia (...) 2014 roku;**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz ubezpieczonego M. S. (1) kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt VU 17/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 października 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy M. S. (1) prawa do emerytury, z uwagi na brak wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych.

W dniu 21 listopada 2014 roku pełnomocnik wnioskodawcy odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia M. S. (1) **od dnia 2 maja 1979 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) Spółce z o.o. w B.** na stanowisku operatora dźwigu/żurawia. Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł również o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Z uwagi na powyższe, organ rentowy w dniu 22 grudnia 2014 roku wydał nową decyzję, ponownie odmawiając wnioskodawcy prawa do emerytury wskazując, że przedłożone dowody nie mają wpływu na prawo do świadczenia, a zakład pracy nie potwierdził wykonania pracy w szczególnych warunkach w okresie zatrudnienia od 2 maja 1979 roku do 31 grudnia 1998 roku.

Odwołanie również od tej drugiej decyzji złożył pełnomocnik wnioskodawcy, ponownie wnosząc o zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia M. S. (1) od dnia 2 maja 1979 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...)

Spółce z o.o. w B. na stanowisku operator (...)/(...). Pełnomocnik wnioskodawcy wnosił również o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wnosił o oddalenie odwołań.

Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2015 roku, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. połączył sprawy z odwołań od decyzji z dnia 21 października 2014 roku i z dnia 22 grudnia 2014 roku do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

wnioskodawca M. S. (1), urodzony w dniu (...) roku, złożył w dniu 6 sierpnia 2014 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 akt ZUS).

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący 26 lat, 4 miesiące i 12 dni (dowód: decyzja z dnia 21 października 2014 roku k. 27 akt ZUS, decyzja z dnia 22 grudnia 2014 roku k. 30 akt ZUS).

Do okresu pracy w warunkach szczególnych Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. nie zaliczył żadnego okresu pracy (dowód: decyzja z dnia 21 października 2014 roku k. 27 akt ZUS, decyzja z dnia 22 grudnia 2014 roku k. 30 akt ZUS).

Wnioskodawca M. S. (1) od 2 maja 1979 roku do nadal jest zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) B., przekształconym w Przedsiębiorstwo (...) B., następnie w Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o., a obecnie (...) sp. z o.o." w B. na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przedsiębiorstwa te zajmowały się montażem konstrukcji stalowych oraz montażem instalacji i rurociągów w tym m.in. budowały (...) w B. (dowód: zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 15-18 akt kapitałowych).

W umowie o pracę z dnia 2.05.1979 r. oraz w angażach, przyznających kategorii zaszeregowania z dnia 1.10.1980 r., z roku 1982, z 28.02.1984 r, z 10.10.1986 r., z 8.02.1988r., 1.08.1988 r, 28.04.1989 r.. 1.08 1989 r., we wzorze nr 1 do regulaminu przyznawania dodatku motywacyjnego z 26.11.1982r., z 21.03.1985r., 8.02.1988r., oraz we wniosku o zmianę wysokości wynagrodzenia z dnia 8.02.1988 r. - zakład pracy określił stanowisko pracy powoda jako „**operator**”, a w dniu 11.05.1988 r. w informacji o kategorii zaszeregowania oraz informacji o ustaleniu wysokości wynagrodzenia z dnia 18.06.1997 r, z dnia 14.11.1997 r.. 29.01.1998 r., 2.03.1998 r. określił je mianem „**operator - kierowca**”. Natomiast w angażach przyznających kategorii zaszeregowania z dnia 1 kwietnia 1990 roku stanowisko pracy wnioskodawcy zostało określone jako **kierowca**, z dnia 1 lipca 1990 roku jako **kierowca – mechanik**. Następnie angażem z dnia 8 lutego 1991 roku wnioskodawcy zostało powierzone stanowisko **operatora – kierowcy**. W angażach przyznających kategorii zaszeregowania z dnia 6.05.1991 r.. w informacji o ustaleniu wysokości wynagrodzenia z dnia 10.03.1992 r., 1.10.1993 r. , 30.12.1993 r. - zakład pracy określił stanowisko pracy powoda ponownie jako „**operator**”,

Natomiast z informacji o ustaleniu wysokości wynagrodzenia z dnia 28.04.1994 r., 1.03.1996 r., 24.08.1996 r., 12.02.1997 r., 8.03.1997 r. wynika, że powód był zatrudniony na stanowisku „operator dźwigu”.

Z dniem 1 kwietnia 1997 roku wnioskodawcy zostało powierzone stanowisko kierowcy – operatora. Na tym stanowisku wnioskodawca pracował do dnia 28 lutego 1998 roku, bowiem z dniem 1 marca 1998 roku zostało mu powierzone stanowisko **operator-żurawia** (dowód: umowy o pracę z dnia 2 maja 1979 roku k. 1 i 2 akt osobowych, angaże k. 3-6 akt osobowych, angaż z dnia 10 października 1986 roku k. 11 akt osobowych, angaże k. 17-22 w aktach osobowych, angaż z dnia 1 kwietnia 1990 roku k. 23 w aktach osobowych, angaż z dnia 1 lipca 1990 roku k. 24 w aktach osobowych, angaż z dnia 8 lutego 1991 roku k. 26 w aktach osobowych , angaże z dnia 6 maja 1991 r. k. 27 w aktach osobowych, angaż z dnia 10 marca 1992r. k. 28 w aktach osobowych, angaż z dnia 1.10.1993 r. k. 29 w aktach osobowych, angaż z dnia 30.12.1993 r. k. 30 w aktach osobowych, angaż z dnia 28.04.1994 r. k. 31 w aktach osobowych, angaż z dnia 8

marca 1997 r. k. 37 w aktach osobowych, angaż z dnia 18 czerwca 1997 r. k. 38 w aktach osobowych , angaż z dnia 2 marca 1998 roku k. 41 w aktach osobowych, angaż z dnia 30 kwietnia 1998 roku k. 42 w aktach osobowych)

W okresie od 16 maja 1986 roku do 23 listopada 1987 roku M. S. (1) przebywał na budowie eksportowej w Iraku, gdzie pracował na stanowisku kierowca i operator dźwigu (dowód: umowa o pracę na budowie eksportowej k. 10 akt osobowych, zaświadczenie o pracy na budowie eksportowej k. 13 akt osobowych).

Wnioskodawca posiada uprawnienia klasy III i II do kierowania żurawiem samojezdnym kołowym. Pierwsze uprawnienia zdobył w 1977 roku, a w 1981 roku wnioskodawca podniósł swoje kwalifikacje (dowód: wniosek o zmianę wysokości wynagrodzenia z dnia 8 lutego 1988 r. k. 15 w aktach osobowych, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 28 maja 2015 roku nagranie od minuty 22.33 do minuty 24.34).

Wnioskodawca, jako posiadający uprawnienia do kierowania samochodem ciężarowym oraz do obsługi żurawia (dźwigu) od początku zatrudnienia pracował jako kierowca (...) i jednocześnie operator sprzętu budowlanego (żurawia) dźwigu umieszczonego na (...). W późniejszym okresie wnioskodawca również kierował samochodem ciężarowym marki J., na którym umieszczony był dźwig. Do obowiązków M. S. (1) należało kierowanie samochodem ciężarowym, na którym umieszczony był dźwig oraz operowanie dźwigiem. Jako operator dźwigu wnioskodawca przenoślił metalowe konstrukcje oraz rurociągi na różnych budowach m.in. pracował przy budowie (...) w B.. Wnioskodawca pracował tak stale i w pełny wymiarze czasu pracy. Innych prac nie wykonywał. Nigdy nie pracował jako mechanik. W przedsiębiorstwie tym były zatrudnione inne osoby na stanowisku mechanika (dowód: zeznania świadka J. G. protokół rozprawy z dnia 28 maja 2015 roku nagranie od minuty 8.03 do minuty 10.30, zeznania świadka P. G. protokół rozprawy z dnia 28 maja 2015 roku nagranie od minuty 10.40 do minuty 12.58, zeznania świadka R. K. protokół rozprawy z dnia 28 maja 2015 roku nagranie od minuty 13.06 do minuty 15.34, zeznania świadka M. S. (2) protokół rozprawy z dnia 28 maja 2015 roku nagranie od minuty 15.56 do minuty 18.50, zeznania świadka J. T. protokół rozprawy z dnia 28 maja 2015 roku nagranie od minuty 19.00 do minuty 21.55, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 28 maja 2015 roku nagranie od minuty 22.33 do minuty 24.34.)

Wnioskodawcy nie została wystawione świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych (okoliczność bezsporna).

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

odwołania zasługują na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem.

Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie był członkiem OFE.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Podnoszona zatem przez organ rentowy okoliczność nie dysponowania przez skarżącego świadectwem pracy w szczególnych warunkach, nie przesądza jeszcze, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w

rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Spółce z o.o. w R. (obecna nazwa) od dnia 2 maja 1979 roku do 31 grudnia 1998 roku był niesporny między stronami w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach ubezpieczeniowych.

Sporny pozostawał jedynie charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie. Stało się tak dlatego, że z dokumentów w postaci umowy o pracę oraz licznych angażów potwierdzających zatrudnienie wnioskodawcy w spornym okresie czasu wynika jedynie, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowiskach operator, kierowca-operator, operator żurawia, operator dźwigu, kierowca-mechanik. Okoliczność nieprecyzyjnego określenia stanowiska pracy wnioskodawcy w w/w dokumentach polegającego na nie wskazaniu kierowcą jakich pojazdów i operatorem jakich maszyn był wnioskodawca, nie oznacza – jak chce organ rentowy – że wnioskodawca nie był kierowcą samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym ponad 3,5 tony oraz operatorem ciężkich maszyn budowlanych.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w okresie od dnia od dnia 2 maja 1979 roku do 31 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie (...) B., przekształconym w Przedsiębiorstwo (...) B., następnie w Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o. a obecnie (...) sp. z o.o." w B. Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy oraz na zeznaniach świadków: J. G., P. G., R. K., M. S. (2) oraz J. T.. Świadczenie J. G. i R. K. pracowali jako kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony oraz operatorzy maszyny budowlanej (żurawia) umieszczonego na tych samochodach. Co znamienne, J. G. okres tej pracy został zaliczony do pracy w warunkach szczególnych i Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. przyznał mu prawo do wcześniejszej emerytury (powyższa okoliczność znana jest sądowi z urzędu oraz nie była przez organ rentowy w toku postępowania kwestionowana). Z kolei świadek P. G. od 1977 roku pracował jako malarz konstrukcji stalowych, a świadek M. S. (2) jako monter instalacji sanitarnych, a więc na stanowiskach związanych z pracą wnioskodawcy. Natomiast świadek J. T. pracowała jako specjalista ds. pracowniczych. Świadczenie potwierdzili, że wnioskodawca pracował cały czas tylko i wyłącznie na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony oraz operator maszyn budowlanych (żurawia) umieszczonego na tym samochodzie. Biorąc pod uwagę, że wnioskodawca od 1977 roku posiada uprawnienia operatora żurawia samojezdnego, Sąd uznał, iż wnioskodawca pracował w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony oraz operatora maszyn budowlanych (żurawia) umieszczonego na tym samochodzie. Wnioskodawca wykonując tą pracę musiał dojechać na miejsce budowy, a następnie na budowie operował dźwigiem umieszczonym na samochodzie ciężarowym wykonując nim prace załadunkowe i wyładunkowe, układał rurociągi. Logicznym jest tym samym i nie budzi zastrzeżeń Sądu, iż w niektórych angażach pojawiło się określenie jego stanowiska pracy, jako operatora-kierowcy. Powyższe wyjaśniała również świadek J. T., zatrudniona jako specjalista ds. pracowniczych. Świadek wprost wskazała, iż powyższa okoliczność wynikała z konieczności dojazdu tym samochodem do miejsca budowy. Odnosząc na natomiast do pojawiającego się w angażu z dnia 1 lipca 1990 roku, dotyczącym stawki zaszeregowania, określenia stanowiska zajmowanego przez M. S. (1): kierowcy – mechanika, to stwierdzić, iż żaden (poza tym jednym) dokument zawarty w aktach osobowych wnioskodawcy, w tym liczne angaże, nie wskazują, aby wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku mechanika. Ponadto, jak wynika ze zgodnych i wiarygodnych w tym zakresie zeznań świadków, wnioskodawca nigdy pracy mechanika nie wykonywał. Świadczenie zawsze widzieli wnioskodawcę przy pracy operatora żurawia (dźwigu) i tak też w większości angażów jego praca była kwalifikowana. Podkreślenia wymaga również fakt, iż w tym przedsiębiorstwie byli zatrudnieni mechanicy, który pracowali w warsztacie mechanicznym i tam naprawiali samochody.

Żuraw samojezdny usytuowany na (...), jak i na J. mieszczą się w kategorii ciężkich maszyn budowlanych. Żurawiem samojezdnym wnioskodawca wykonywał prace załadunkowe i wyładunkowe w budownictwie. Praca świadczona przez wnioskodawcę na stanowisku operatora dźwigu- żurawia samojezdnego kołowego na samochodzie ciężarowym o ładowności powyżej 3,5 tony mieści się w definicji prac maszynistów ciężkich maszyn budowlanych, wymienionych w wykazie **A dział V (w budownictwie) pkt. 3**, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Przedsiębiorstwo (...) B., przekształcone w Przedsiębiorstwo (...) B., następnie w Przedsiębiorstwo

(...) spółka z o.o. a obecnie (...) sp. z o.o." w B. było i jest przedsiębiorstwem budowlanym zajmującym się wytwarzaniem konstrukcji stalowych oraz wykonywaniem robót budowlanych. Wnioskodawca był zatem zatrudniony w branży budowlanej.

Również praca wnioskodawcy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony jest pracą wymienioną w **Wykazie A, Dziale VIII pkt 2**, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, tj. prace na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Do pracy w szczególnych warunkach, Sąd nie zaliczył wnioskodawcy okresu zatrudnienia na budowie eksportowej w Iraku od 16 maja 1986 roku do 23 listopada 1987 roku. Na okoliczność charakteru pracy w tym okresie wnioskodawca nie zgłosił bowiem żadnych wniosków dowodowych.

Reasumując, Sąd zaliczył wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach okres od 2 maja 1979 roku do 31 grudnia 1998 roku (z wyłączeniem okresu od 16 maja 1986 roku do 23 listopada 1987 roku), a więc okres przekraczający 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Wnioskodawca w toku niniejszego postępowania udowodnił zatem, że przez okres przekraczający 15 lat, pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach wykonując prace operatora ciężkiej maszyny budowlanej - dźwigu (żurawia) oraz kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 ton. Ponieważ wszystkie wykonywane przez wnioskodawcę prace w ramach obowiązującej go normy czasu były pracami w szczególnych warunkach, a każda z nich szkodliwie wpływała na jego zdrowie, Sąd uznał, że M. S. (1) stale i w pełnym wymiarze czasu pracował w warunkach szczególnych.

Organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania jakiegokolwiek dowodu podważającego dowody zgłoszone przez skarżącego.

Biorąc zatem pod uwagę, iż wnioskodawca spełnił wszystkie wymagane przepisami rozporządzenia warunki do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury, a więc ukończył 60 lat, jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł ponad 25 lat, ma ponad 15 letni staż pracy w szczególnych warunkach, należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie, z dniem złożenia wniosku.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach procesu, Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik tj. art. 98 k.p.c., zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 złotych, na podstawie § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490).